

Леся Українка

На полі крові

Леся Українка

На полі крові

«Public Domain»

Українка Л.

На полі крові / Л. Українка — «Public Domain»,

«На полі крові» Лесі Українки – філософська п'еса, в основі сюжету якої – біблійна історія зради Іудою Ісуса Христа***. Найвідомішими творами авторки є поетичні збірки «На крилах пісень», «Думи і мрії», п'еси «Лісова пісня», «Одержима», «Бояриня», «Оргія», «Блакитна троянда», «Кассандра», «Камінний господар» тощо. Леся Українка – видатна українська письменниця, перу якої належить низка геніальних творів, для її ідіостилю характерні посиленій психологізм та філософічність у поєднанні з сугестією.

Леся Українка

НА ПОЛІ КРОВІ

Драматична поема

Глуха містина в околиці Єрусалимській. Попід глинищем, серед колючих хашів та червоного бур'яну, що росте на солонці, розчищено невеличку нивку, але скільки кривих дерев з червоною корою залишено зрідка по ній. Чоловік, худий і зниділий, але з природи кремезний та тривкий, копає ту нивку великою мотикою і часто викидає каміння з землі, від часу до часу спиняючись та втираючи піт з обличчя.

Дідок-прочанин іде повз нивку стежкою, що звертає вбік з великого Єрусалимського шляху. Прочанин важко дише і налягає на ціпок, ідучи, бо день душний. На ціпку вгорі прив'язана тиковка хилитається порожня і калатає. Чоловік, що працює, оглянувся на мить, почувши те калатання, але зараз же нахилився знов до праці.

Прочанин (спиняється коло працівника).

Благослови господь твою роботу,
мій брате!

Працівник мовчить, не одривається від роботи і не дивиться на прочанина.
(Прочанин тихо до себе.)

Він, либонь, глухий.

(Голосніше.)

Мій друже!
Благаю ревне, дай мені водиці!
Хоч я ще й небагато увійшов,
а вже всю воду випив, – душно, бачиш,
а тиковка мала.

Чоловік (показує на кухоль з водою, захований у бур'яні).

Он, можеш взяти.

Прочанин (жадібно приникає до кухля і довго п'є; потім, напившись).

Нехай господь тобі продовжить віку,
що ти мене порятував.

Чоловік знов не подає знаку, що чув сі слова.

Скажи,
де ти береш тут воду? Я піду
та й наберу собі й тобі. Куди тут
по воду йти?

Чоловік.

Туди.

(Показує мотикою в той бік, звідки прочанин прийшов, і знов нахиляється до праці.)

Прочанин.

Назад... Ну, знаєш,
мій синочку, пробач мені, старому,
я підтоптався вже за довгий вік,
ліниві ноги стали.

(Сідає на межі під деревом.)

Світ не близький
мені додому йти. Я з Галілеї.
Ходив оце в Єрусалим на прощу,
там маю родичів – сестру і тітку, —
от з ними й паску їв. А ти, мій сину,
єрусалимський?

Чоловік.

Ні...

(Поспішно.)

Єрусалимський!
Авжеж!.. Хіба, ти думаєш, я звідки?

Прочанин.

Та я не думаю нічого. Так от
спитав собі... А поле се – твоє?

Чоловік.

Авжеж, моє. Чиє ж би мало бути?

Прочанин.

Ото яка чудна балачка в тебе!
То я тому спитав, бо пам'ятаю,
що як ішов я се в Єрусалим,
то ся містина облогом стояла

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.